

„V soužení jsem vzýval Hospodina, k svému Bohu o pomoc jsem volal. Uslyšel můj hlas ze svého chrámu, mé volání proniklo až k jeho sluchu.“ /Žalm 18,7/

Genesis 45,3-11.15

Efezským 4,31-32

Lukáš 6,27-38

O lásce k nepřátelům, o posuzování druhých

Ježíš řekl: „Milujte své nepřátele. Dobře čiňte těm, kteří vás nenávidí.“ Slyšet takové věty je pro nás náročné, těžké, pro mnohé lidi je to nepřijatelné bláznovství. Ježíš své nároky záměrně vyhrocuje, používá silná až extrémní slova, a to vše proto, aby zdůraznil vážnost a důležitost našich vzájemných vztahů.

Pro pochopení jeho slov si můžeme připomenout, že v řečtině jsou tři výrazy pro slovo láska. Eros – silný cit, který k sobě přitahuje muže a ženu, nejsilnější emoce. Filia – láska mateřská, mezi sourozenci, mezi lidmi stejné krve, mezi přáteli. Agape – láska služebná, praktická.

O tuto lásku praktickou, služebnou Ježíšovi nyní jde. Tato láska totiž chrání v době konfliktu i duši toho, komu se děje bezpráví. Když nám někdo ublíží, většinou mu nepřejeme dobro, ale naše srdce zaplaví nejprve lítost a potom často odpor, vztek až nenávisť. A nenávisť deformuje a ničí naši vlastní duši. Ježíš nechce, abychom se nechali natlačit do role nepřítele, aby naše srdce zkamenělo – neslo v sobě zlobu. To ubližuje i nám samotným. Lepší cesta je přát druhému dobro ve smyslu – přeji si, ať se naše vztahy zlepší. Můžeme se modlit za urovnání vztahu. Když nemyslíme na odplatu, ale na zlepšení vztahů, náš hněv se neutralizuje, touha po pomstě klesá. Rozbitý vztah má šanci být napraven, mezi dříve znesvářenými lidmi může nastat pokoj. Nemusí to být hned, všechno má svůj čas. Někdy je potřeba hodně dlouhý čas... Důležité je nepřát zlo. Odplata, pomsta nepatří do rukou lidí. My s těmito emocemi neumíme zacházet. Nechme to na Bohu. On si s tím nejlépe umí poradit.

Ježíš také říká: „Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec, odpouštějte a bude vám odpuštěno.“ Starozákonní Josef je pro nás příkladem člověka, který to dokázal. Smířil se s bratry, kteří ho chtěli v jeho mládí nejprve zabít a pak ho prodali do otroctví. Strašně ublížili i svému otci, když ho nechali dlouhá léta žít ve vědomí, že jeho milovaný syn Josef je mrtvý, rozsápaný divokou zvěří.

A přesto všechno jim dokázal Josef odpustit. Ukázal světu, že stín starých křivd a ublížení lze překročit.

Je dobré někdy vystoupit ze své ulity a vžít se na chvíli do druhého člověka. Pokusit se do něho vcítit a podívat se na věc jeho očima. Člověk by měl někdy zapřít sám sebe, vykročit proti vlastní sobeckosti a myšlence, že já mám pravdu a druhý se mýlí. Ale, co když se druhý opravdu mýlí, chová se špatně a dělá zlé věci? Pak si můžeme nejprve položit otázku – proč? Proč tak činí? Čeho se mu nedostává, co mu chybí, co se mu stalo? A dá se s tím něco udělat? Mohu mu nějak pomoci? Jak on sám vidí svoji situaci? Je dobré se ptát. Jinak můžeme uvíznout ve zkreslených představách o přáních a potřebách druhého.

Každou situaci nemůžeme vyřešit. Ale někdy se o to můžeme alespoň pokusit. Podmínkou pro vzájemné dobré soužití a zacházení mezi lidmi je naslouchání, pomoc a odpuštění. Při jednání s druhými můžeme mít na paměti tzv. zlaté pravidlo, kdy Ježíš říká: „Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, jednejte i vy s nimi.“ Máme si být vědomi také toho, že my sami jsme dostali od Boha dar odpuštění. Bůh nám odpouští mnoho našich každodenních hříchů a zároveň nás naučil modlitbu Páně, v které říkáme: „Otče náš, odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ Držme se těchto slov. Vždyť opravdové odpuštění je jednou z životadárných sil pro duši. Amen.

/Slovo na neděli 20. února 2022 Dana Kalivodová/